

LBRIS

We know
books

**NE VORBEȘTE
PĂRINTELE JUSTIN**

VOLUMUL AL III-LEA

**Fundația
Justin Pârvu**

CUPRINS

.....	.....
❖ I – XXV	5 - 201
.....	.....
❖ Din corespondența Părintelui Justin Pârvu	202
.....	.....
❖ Părintele Justin Pârvu în dosarele Securității. Note informative	214
.....	.....
❖ Anecdote duhovnicești. Din înțelepciunea și umorul Părintelui Justin	222
.....	.....
❖ Părintele Justin Pârvu – scurtă biografie	234
.....	.....
❖ Colofon	251

LBRIS

We know
books

NE VORBEȘTE PĂRINTELE JUSTIN
VOLUMUL AL III-LEA

editor

Fundația Justin Pârvu

lucrare îngrijită de

maicile de la M-rea Paltin Petru-Vodă,

sub coordonarea Monahiei Fotini

corectură

M-rea Paltin Petru-Vodă

ășezarea în pagină

Atelierul de grafică, București

hârtia

offset ivory Palatina 85g

tiparul

Accent Print, Suceava

comenzi

mail atitudini.pv@gmail.com

telefon 0756 400 945

➤ **Părintele Justin Pârvu**
– Scurtă autobiografie
Un capitol de suferință

Despre mine, ce să spun? Dacă iei veacul acesta al douăzecilea, l-am cuprins de în mai puțin de zece ani. Apoi, veacul acesta a fost veacul tulburărilor, pentru că m-am confruntat cu patru

mari figuri politice care au tulburat lumea și Europa în special. Am avut perioada stalinistă, perioada hitleristă, perioada lui Mussolini și... toată, în sfârșit, gama aceasta a oamenilor, am putea spune, puțin bolnavi mintal, așa încât urmările lor se văd și până astăzi.

Au fost prea puțini ani în care într-adevăr am avut și eu ocazia să stau liniștit, să gândesc și să văd pus neamul acesta pe o temelie mai sănătoasă și mai trainică, așa cum se cuvenea unei Ortodoxii dată de Dumnezeu ca mare dar neamului nostru.

Am avut de-a face, în sfârșit, în special și cu oameni din toate categoriile: și oameni mici, și oameni mari, și oameni de mijloc, și oameni mai buni, și oameni mai răi, de toate soiurile și am avut mereu cu această lume de do-

Cuvânt rostit
la aniversarea vârstei
de 90 de ani,
10 februarie 2009.

bândit o experiență de rezistență și de menținere a vieții mele, pe care mi-am format-o de mic copil, de la familia mea de ortodocși, țărani sănătoși, viguroși și cu gânduri frumoase, în credința și în Biserica strămoșilor noștri.

De aceea, astăzi, dacă am privit și privesc în urmă și mă gândesc la tot ceea ce a fost mai frumos: anii copilăriei, când eram într-o școală câte 120 de copii, când ne împărțeam noi frumos și făceam două rânduri, un rând care mergea spre nordul satului și altul care mergea în sudul satului... Șir de copii și frumoși și voioși, care când întâlneam un bătrân: „Bună ziua!”, „Bună seara!”, când întâlneam preotul, scoteam pălăriuțele: „Sărut mâna, părinte!”. Și așa petreceam Posturile Mari.

Cum e, de pildă, acum. Suntem la începutul Triodului. Mergeam cu toții la biserică și acolo cântam împreună cu dascălii, cu învățătorii, făceam dezlegarea de post pentru spovedanie, apoi urma și spovedania, încât ni se dădea în primele două săptămâni ale Postului și canon, ce aveam de făcut pentru ispășirea greșelilor și a păcatelor noastre. Ne dădea cel puțin câte 500 de metanii cam în tot Postul, pentru cele patru sute, poate șase sute de pozne pe care le făceam. Și apoi ne apropiam cu cutremur și cu frică de marea sărbătoare a Învierii Domnului. Nu mai spun câtă grijă aveam noi în timpul Postului Mare când ni se preda, la lecțiile despre Patimile Mântuitorului nostru Iisus Hristos!...

LIBRIS

We know

Ce să spun, au venit apoi vremuri atât de apăsătoare: 1944, la care aproape nici nu îmi mai vine să mă gândesc, cu începutul războiului. De-acuma rușii cotropiseră țara, veneau din ce în ce mai aproape. S-au izbit de fortărețele de pe valea Moldovei, de pe valea Siretului, cazemate de rezistență împotriva armatelor Răsăritului.

A venit, apoi, perioada de refacere, chipurile, a acestor vremuri grele. Dar refacerile s-au transformat iarăși într-un capitol de suferință, pentru că aici, acum, la noi se întâlniseră cele două curente: al comunismului și al naționalismului; al iubirii de patrie și al distrugerii de patrie, iar comunismul lupta cu toată puterea împotriva acestei sacre noțiuni.

A urmat, în sfârșit, tulburarea aceasta mare, încât m-am întâlnit deodată prin 1948 cu vreo șaisprezece ani de temniță grea. **Apoi le-am luat pe rând: începând de la Suceava, Aiud, Mină, Gherla, Pitești și toate cetățile acestea de rezistență împotriva comunismului din țara românească.** Toate lagărele și toate închisorile... Mă uitam pe o hartă de la Sighet, și pe ea erau nu mai puțin de 160 de închisori mari, închisori mici și lagăre de muncă forțată...

Așa încât, când am ieșit de acolo, ceea ce mi-a oferit bucuria nespusă este că am pus temelie acestei biserici de aici, în cinstea marilor mărturisitori ai războiului

LIBRIS

We know

anticomunist. În cinstea lor am ridicat biserica, cu patronii Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil.

➤ **Am suferit și simt nevoile
și greutățile oamenilor,
de aceea stau și îi ascult**

Calea Bisericii a fost născută în ființa mea, așa după cum fiecare om se naște cu acest dar de la Dumnezeu. Acest dar de la Dumnezeu, omul îl cultivă sau nu-l cultivă. Se dezvoltă în el odată cu mediul în care trăiește.

Fragment din
Emisiunea: „Vai, ce de
ingeri aici!”, TVR 1.

Visul meu a fost, de când mama m-a purtat la mănăstirile din jur în duminici și sărbători, să ajung la mănăstire. Încât pentru mine, aceasta a fost o mare bucurie împotriva chiar a tatălui meu care nu prea a vrut așa ceva – că eram cel mai mic și trebuia să fiu sprijinul lor. Și a fost ca eu să renunț la toată această bucurie de familie și să merg la mănăstire.

Când vedeam eu copiii aceia de la mănăstire în sărbători îmbrăcați în veșminte, purtând sfeșnicele prin Biserică, pe acolo, făceau paracliserie – pentru mine era o grabnică pregătire pentru venirea numaidecât la mănăstire. Și la 17-18 ani, tata a mers cu mine de acasă, cu caii la căruță și hai, înspre Durău. Acolo, în sfârșit, – ne-a apucat seara de altfel – ne-a primit părintele stareț care

era pe atunci și ne-a dus într-o cameră a arhondaricului de acolo și dimineța, tata pe care nu l-am văzut niciodată cu lacrimi în ochi – de data asta când a fost să ne despărțim, el să plece acasă și eu să rămân aici – în sunetul clopotelor care sunau deșteptarea călugărilor, eu rămâneam aici și tata pleca spre casă.

După ce am executat 12 ani din condamnare, mi-au mai dat încă 12 luni – nu mai socoteau cu anii după ce treceai de primul mandat, ci cu lunile. Eram în Delta Dunării și acolo cum se obișnuia ca la fiecare județ să vină securiștii și te mai interogau din când în când să vadă, cam ce temperatură mai ai, ce mai gândești și cum ți-ai însușit educația. Așa că într-o dimineață văd că se învârt în lagărul nostru niște securiști din Piatra-Neamț – nu știa nimeni din ce județ sunt eu – și n-a durat o jumătate de oră și hai, cu mine la birou. „Ei, ce faci acum după ce ai terminat cei 12 ani?”. „Păi, văd că stau aici de încă două luni fără nicio motivație”. „Dacă pleci acasă, ce ai să faci? De unde ai s-o iei?”. „Păi, de unde am lăsat-o”. Și caralii: „Uite, măi, că n-a învățat nimic banditul după 12 ani!”. „Păi, ce era să învăț în situația de ocnaș?”.

După Revoluție am venit aici și am început lucrul acesta care se vede aici, cu ajutorul și cu străduința credincioșilor din zona aceasta și din alte părți încât biserica am început-o în luna mai și în noiembrie a fost gata.

LIBRIS

We know
books

Mănăstirea este închinată martirilor căzuți din 1948 și până în 1964. În cinstea lor am simțit cu toată puterea sufletului meu că trebuie să fac aici un locaș unde trebuie să fie pomeniți nu numai cei din Aiud, ci și cei din Gherla, Pitești, Jilava și din celelalte centre mari de tortură ale tineretului nostru. Eu am simțit toată suferința și dacă nu aș fi pus-o în practică aici, în viețile credincioșilor, nu m-aș osteni pentru ei așa mult. Dar am suferit și simt nevoile și greutățile lor și stau și îi ascult și ca orice lucru care îți place, nu mă obosește.

Hramul pe care l-am ales, patronii pe care i-am așezat, a fost pentru că aceștia sunt căpeteniile oștilor cerești nevăzute și apărătorii neamurilor, vestitorii și sprijinatorii neamului omenesc.

Creștinismul și valoarea lui nu constă în valoarea dolarului, a bogăției sau a luxului. Am avut dintotdeauna mănăstiri și biserici sărace, dar am avut și bogăție spirituală.

Cea mai acută problemă care se pune la ora actuală este că nu avem deplina libertate să ne manifestăm în toată splendoarea noastră creștin-ortodoxă. Pentru că sunt atâtea forțe dinafară și dinăuntru încât am ajuns la o fărâmițare de idei și la o lipsă totală de păreri și nu mai putem face un corp comun, ca într-adevăr să ne asemănăm unui grup mistic al cărui cap este Hristos.

Tinerii să se implice în sfaturile Evangheliei și în poruncile ei, să se roage pentru lume să plângă cu cel care plânge și să se bucure cu cel care se bucură.

Stema noastră cu vulturul în cioc amintește de idealurile nației noastre care duc spre Înviere.

➤ Cuvânt pentru viețuirea în noul an

Trecerea în noul an nu ne folosește, din păcate, cu nimic. N-avem niciun spor, nu trezește în noi ceea ce trebuie să trezească, adică înfricoșata Judecată și veșnicia. Că-i 2013, că-i 2028, că-i 3000, asta nu spune nimic despre noi.

Este anul acesta pe care l-am trăit, cu cât ne-am apropiat, cu cât am simțit mai mult trăirea noastră față de Dumnezeu, asta înseamnă An Nou: apropierea noastră de Sfânta Treime, că de acolo curge toată energia și spiritualitatea neamurilor noastre. Uitați-vă acuma sunt atâtea noutăți asupra noastră și-s legate numai și numai de viața spirituală, nu-i interesează de nimic altceva, decât numai de viața duhovnicească a fiecărei nații, a fiecărui individ în parte pentru că ei au fost și continuă până astăzi și vor fi în veac împotriva lui Hristos. Acum boala lor, a stăpânilor acestei lumi, este să detroneze, să desființeze din orice suflet curat și sănătos pe Hristos. Ruga noastră aici este. Făptuirile și îngrijirile de toate celelalte, și astea-s bune,

Transcris de maicile de la
M-reă Paltin Petru-Vodă,
după o înregistrare
audio, realizată de
Dr. Gabriela Gelețu.

dar să nu depășească o limită. Limita aceasta să fie cum am spus: ca Sfânta Cruce la trecerea linei ferate, crucea Sf. Andrei. La fiecare pas, atențiune.

După cum în orice gând al nostru, în orice faptă și cuvânt, trebuie să ne gândim dacă-i bun gândul meu, dacă-i bună fapta mea, dacă-i bună vorba mea. **Trebuie redusă foarte mult obișnuința asta a lumii de a pierde timpul** în televizor, în calculator, în internet, în toată tehnica asta a noastră. Eu nu pot să fiu împotriva lucrurilor acestea, pot să fie și utile, dar numai dacă există și o lupă formată, serioasă ca să poată lepăda mereu tot ce există, pentru a alege ce este bun.

Albina pleacă din stup și se duce, aleargă, se duce și se așează pe florica cea care are nectar. De unde știe care-i floarea aceea? Parcurge 2-3000 de flori pentru un gram de miere. Cam așa ar trebui să fim și noi: matca bună și apoi Dumnezeu ne va ajuta pe parcurs. Să ne izbăvească de mânia Lui, să nu înnădească neamurile străine și de forța răului care năpustește asupra Ortodoxiei, în special. **Căci a fost și rămâne un nod greu pentru ei**, mai ales popoarele din Răsărit care mai au ceva sănătos în lumea noastră ortodoxă, față de Occidentul ăsta care s-a transformat. Ce era cultura și civilizația în Franța, Germania, Spania, Italia? Iată ce a ajuns astăzi Occidentul și ce a ajuns Rusia. În sărăcia ei a ajuns astfel, dar ei au men-